

12534 LLEI 16/1985, de 25 de juny, del patrimoni històric espanyol. («BOE» 155, de 29-6-1985, i «BOE» 296, d'11-12-1985.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei,
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

PREÀMBUL

El patrimoni històric espanyol és el principal testimoni de la contribució històrica dels espanyols a la civilització universal i de la seva capacitat creativa contemporània. La protecció i l'enriquiment dels béns que l'integren constitueixen obligacions fonamentals que vinculen tots els poders públics, segons el manament que els adreça l'article 46 de la norma constitucional.

Exigències, que en el primer terç del segle van constituir per al legislador un manament similar, van ser acomplertes de manera exemplar pels protagonistes de la nostra millor tradició intel·lectual, jurídica i democràtica, com n'és bona mostra el llegat tan positiu rebut de la Llei de 13 de maig de 1933. Malgrat aquest reconeixement, el cert és que la recuperació pel nostre poble de la llibertat va determinar que, des dels primers moments en què un procés històric tan feliç es va consumir, s'emprengué la tasca d'elaborar una nova i més àmplia resposta legal a aquestes exigències, un vertader codi del nostre patrimoni històric, en el qual els projectes de futur es conformessin a partir de les experiències acumulades.

La seva necessitat va ser sentida, en primer lloc, a causa de la dispersió normativa que, al llarg del mig segle transcorregut des de l'entrada en vigor de la venerable Llei, ha produït en el nostre ordenament jurídic multitud de fórmules amb què es van voler afrontar situacions concretes en aquell moment no previstes o inexistents. Aquesta obligació també deriva de la creixent preocupació sobre aquesta matèria per part de la comunitat internacional i dels seus organismes representatius, la qual ha generat nous criteris per a la protecció i l'enriquiment dels béns històrics i culturals, que s'ha traduït en convencions i recomanacions, que Espanya ha subscrit i observa, però a les quals la legislació interna no s'adaptava. La revisió legal queda, finalment, imposada per una nova distribució de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes que, en relació amb aquests béns, emana de la Constitució i dels estatuts d'autonomia. Aquesta Llei es dicta, en conseqüència, en virtut de normes que contenen els apartats 1 i 2 de l'article 149 de la nostra Constitució, que per al legislador i l'Administració estatal suposen tant un manament com un títol competencial.

Aquesta Llei estableix una nova definició de patrimoni històric i n'amplia notablement l'extensió. Hi queden compresos els béns mobles i immobles que els constitueixen, el patrimoni arqueològic i l'etnogràfic, els museus, arxius i biblioteques de titularitat estatal, així com el patrimoni documental i bibliogràfic. En definitiva, busca assegurar la protecció i fomentar la cultura material deguda a l'acció de l'home en sentit ampli, i la concep com un conjunt de béns que en si mateixos han de ser valorats, sense establir limitacions derivades de la propietat, l'ús, l'antiqüitat o el valor econòmic.

Això no suposa que les mesures de protecció i foment es despleguin de manera uniforme sobre la totalitat dels béns que es consideren integrants, en virtut de la Llei, del nostre patrimoni històric. La Llei estableix diferents nivells de protecció que es corresponen amb diferents categories legals. La més genèrica i que dona nom a la mateixa Llei

és la de patrimoni històric espanyol, constituït per tots els béns de valor històric, artístic, científic o tècnic que conformen l'aportació d'Espanya a la cultura universal. Al voltant d'aquest concepte s'estructuren les mesures essencials de la Llei i es precisen les tècniques d'intervenció que són competència de l'Administració de l'Estat, en particular la defensa contra l'exportació il·lícita i la protecció contra l'espoliació.

Al si del patrimoni històric espanyol, i per tal d'atorgar més protecció i tutela, adquireix un valor singular la categoria de béns d'interès cultural, que s'estén als mobles i immobles d'aquell patrimoni que, de manera més destacada, requereixen aquesta protecció. Una categoria semblant implica mesures també singulars que la Llei estableix segons la naturalesa dels béns sobre els quals recau.

La Llei també disposa les fórmules necessàries perquè aquesta valoració sigui possible, ja que la defensa del patrimoni històric d'un poble no s'ha de fer exclusivament a través de normes que prohibeixin determinades accions o limitin determinats usos, sinó a partir de disposicions que n'estimulin la conservació i, en conseqüència, permetin de gaudir-ne i facilitin el seu acreixement.

Així, la Llei estipula un conjunt de mesures tributàries i fiscals i obre determinades vies noves que situen Espanya en un horitzó similar al que ara es contempla en països pròxims al nostre per la seva història i cultura i, en conseqüència, pel cabal patrimonial. D'aquesta manera s'impulsa una política adequada per gestionar amb eficàcia el patrimoni històric espanyol. Una política que complementi l'acció vigilant amb l'estímul educatiu, tècnic i financer, en el convenciment que el patrimoni històric s'acreeix i es defensa millor com més l'estimen les persones que hi conviuen, però també com més ajudes s'estableixin per atendre'l, amb les lògiques contraprestacions envers la societat quan són els poders públics els que les proporcionen.

El patrimoni històric espanyol és una riquesa col·lectiva que conté les expressions més dignes d'estimació en l'aportació històrica dels espanyols a la cultura universal. El seu valor el proporciona l'estimació que, com a element d'identitat cultural, mereix a la sensibilitat dels ciutadans. Perquè els béns que l'integren s'han convertit en patrimonials exclusivament per l'acció social que acompleixen, directament derivada de l'estimació amb què els mateixos ciutadans els han anat revalorant.

En conseqüència, i com a objectiu últim, la Llei no busca sinó l'accés als béns que constitueixen el nostre patrimoni històric. Totes les mesures de protecció i foment que la Llei estableix només adquireixen sentit si, al final, condueixen a fer que un nombre cada vegada més gran de ciutadans pugui contemplar les obres que són herència de la capacitat col·lectiva d'un poble i gaudir-ne. Perquè en un Estat democràtic aquests béns han d'estar adequadament posats al servei de la col·lectivitat en el convenciment que amb el seu gaudi es facilita l'accés a la cultura i que aquesta, en definitiva, és el camí segur cap a la llibertat dels pobles.

TÍTOL PRELIMINAR

Disposicions generals

Article primer

1. Són objecte d'aquesta Llei la protecció, l'acreixement i la transmissió a les generacions futures del patrimoni històric espanyol.

2. Integren el patrimoni històric espanyol els immobles i objectes mobles d'interès artístic, històric, paleontològic, arqueològic, etnogràfic, científic o tècnic. També en formen part el patrimoni documental i bibliogràfic, els jaciments i zones arqueològiques, així com els llocs naturals, jardins i parcs, que tinguin valor artístic, històric o antropològic.

3. Els béns més rellevants del patrimoni històric espanyol han de ser inventariats o declarats d'interès cultural en els termes que preveu aquesta Llei.

Article segon

1. Sense perjudici de les competències que corresponguin als altres poders públics, són deures i atribucions essencials de l'Administració de l'Estat, de conformitat amb el que estableixen els articles 46 i 44, 149.1.1, i 149.2 de la Constitució, garantir la conservació del patrimoni històric espanyol, així com promoure'n l'enriquiment i fomentar i tutelar l'accés de tots els ciutadans als béns que hi estan compresos. Així mateix, d'acord amb el que disposa l'article 149.1, 28, de la Constitució, l'Administració de l'Estat ha de protegir aquests béns contra l'exportació il·lícita i l'espoliació.

2. En relació amb el patrimoni històric espanyol, l'Administració de l'Estat ha d'adoptar les mesures necessàries per facilitar la seva col·laboració amb els altres poders públics i la d'aquests entre si, i també per recollir i proporcionar tota la informació que sigui necessària als fins assenyalats en el paràgraf anterior.

3. També és competència de l'Administració de l'Estat la difusió internacional del coneixement dels béns que integren el patrimoni històric espanyol, la recuperació d'aquests béns quan hagin estat il·lícitament exportats i l'intercanvi, respecte a aquests, d'informació cultural, tècnica i científica amb els altres estats i amb els organismes internacionals, de conformitat amb el que estableix l'article 149.1, número 3, de la Constitució. Les altres administracions competents han de col·laborar a aquests efectes amb l'Administració de l'Estat.

Article tercer

1. La comunicació i l'intercanvi de programes d'actuació i informació relatius al patrimoni històric espanyol els facilita el Consell del Patrimoni Històric, constituït per un representant de cada comunitat autònoma, designat pel seu Consell de Govern, i el director general corresponent de l'Administració de l'Estat, que hi actua com a president.

2. Sense perjudici de les funcions atribuïdes al Consell del Patrimoni Històric, són institucions consultives de l'Administració de l'Estat, als efectes que preveu aquesta Llei, la Junta de Qualificació, Valoració i Exportació de Béns del Patrimoni Històric Espanyol, les reials acadèmies, les universitats espanyoles, el Consell Superior d'Investigacions Científiques i les juntes superiors que l'Administració de l'Estat determini per la via reglamentària i, en tot el que pugui afectar una comunitat autònoma, les institucions reconegudes per la comunitat. Tot això amb independència de l'assessorament que, si s'escau, es pugui obtenir d'altres organismes professionals i entitats culturals.

Article quart

Als efectes d'aquesta Llei, s'entén per espoliació qualsevol acció o omissió que posi en perill de pèrdua o destrucció tots o algun dels valors dels béns que integren el patrimoni històric espanyol o alteri el compliment de la seva funció social. En aquests casos, l'Administració de l'Estat, amb independència de les competències que corresponguin a les comunitats autònomes, en qualsevol moment, pot sol·licitar al departament competent del Consell de Govern de la comunitat autònoma corresponent l'adopció amb urgència de les mesures conduents a evitar l'espoliació. Si es desatén el requeriment, l'Administració de l'Estat ha de disposar el que sigui necessari per a la recuperació i protecció, tant legal com tècnica, del bé espoliat.

Article cinquè

1. Als efectes d'aquesta Llei, s'entén per exportació la sortida del territori espanyol de qualsevol dels béns que integren el patrimoni històric espanyol.

2. Els propietaris o posseïdors d'aquests béns amb més de cent anys d'antiguitat i, en tot cas, dels inscrits a l'Inventari general que preveu l'article 26 d'aquesta Llei, requereixen per a la seva exportació l'autorització expressa i prèvia de l'Administració de l'Estat en la forma i les condicions que s'estableixin per la via reglamentària.

3. No obstant el que disposa l'apartat anterior, i sense perjudici del que estableixen els articles 31 i 34 d'aquesta Llei, queda prohibida l'exportació dels béns declarats d'interès cultural, així com la d'aquells altres que per la seva pertinença al patrimoni històric espanyol, l'Administració de l'Estat declari expressament inexportables, com a mesura cautelar fins que s'incoï expedient per incloure el bé en alguna de les categories de protecció especial que preveu aquesta Llei.

Article sisè

Als efectes d'aquesta Llei, s'entén com a organismes competents per a la seva execució:

a) Els que en cada comunitat autònoma tinguin al seu càrrec la protecció del patrimoni històric.

b) Els de l'Administració de l'Estat, quan s'indiqui de manera expressa o sigui necessària la seva intervenció per a la defensa davant l'exportació il·lícita i l'espoliació dels béns que integren el patrimoni històric espanyol. Aquests organismes també són els components respecte als béns que integren el patrimoni històric espanyol adscrits a serveis públics gestionats per l'Administració de l'Estat o que formin part del patrimoni nacional.

Article setè

Els ajuntaments han de cooperar amb els organismes competents per a l'execució d'aquesta Llei en la conservació i custòdia del patrimoni històric espanyol comprès en el seu terme municipal, i han d'adoptar les mesures oportunes per evitar-ne el deteriorament, la pèrdua o destrucció. Han de notificar a l'Administració competent qualsevol amenaça, dany o alteració de la seva funció social que pateixin aquests béns, així com les dificultats i necessitats que tinguin per tenir cura d'aquests béns. També han d'exercir les altres funcions que tinguin expressament atribuïdes en virtut d'aquesta Llei.

Article vuitè

1. Les persones que observin perill de destrucció o deteriorament en un bé que integra el patrimoni històric espanyol ho han de posar en coneixement, tan aviat com sigui possible, de l'Administració competent, la qual ha de comprovar l'objecte de la denúncia i actuar d'acord amb el que disposa aquesta Llei.

2. És pública l'acció per exigir davant els òrgans administratius i els tribunals contenciosos administratius el compliment del que preveu aquesta Llei per a la defensa dels béns que integren el patrimoni històric espanyol.

TÍTOL PRIMER

De la declaració de béns d'interès cultural

Article novè

1. Gaudeixen d'aquesta protecció i tutela els béns que integren el patrimoni històric espanyol declarats d'interès cultural per ministeri d'aquesta Llei o mitjançant real decret de manera individualitzada.

2. La declaració mitjançant real decret requereix la incoació prèvia i tramitació d'un expedient administratiu per l'organisme competent, segons el que disposa l'article 6 d'aquesta Llei. En l'expedient ha de constar un informe favorable d'alguna de les institucions consultives assenyalades a l'article 3, paràgraf 2, o que tinguin reconegut aquest caràcter en l'àmbit d'una comunitat autònoma. Transcorreguts tres mesos des de la sol·licitud de l'informe sense que aquest hagi estat emès, s'entén que el dictamen requerit és favorable a la declaració d'interès cultural. Quan l'expedient es refereixi a béns immobles s'ha de disposar, a més, l'obertura d'un període d'informació pública i s'ha de donar audiència a l'ajuntament interessat.

3. L'expedient s'ha de resoldre en el termini màxim de vint mesos a partir de la data en què hagi estat incoat. La caducitat de l'expedient es produeix transcorregut aquest termini si s'ha denunciat la mora i sempre que no s'hagi dictat resolució en els quatre mesos següents a la denúncia. Caducat l'expedient, no es pot tornar a iniciar en els tres anys següents, excepte a instància del titular.

4. No pot ser declarada bé d'interès cultural l'obra d'un autor viu, excepte si hi ha l'autorització expressa del propietari o s'esdevé la seva adquisició per l'Administració.

5. D'ofici o a instància del titular d'un interès legítim i directe, l'organisme competent pot tramitar un expedient administratiu, que ha de contenir l'informe favorable i raonat d'alguna de les institucions consultives, a fi que s'acordi mitjançant real decret que la declaració d'un determinat bé d'interès cultural quedi sense efecte.

Article deu

Qualsevol persona pot sol·licitar la incoació d'un expedient per a la declaració d'un bé d'interès cultural. L'organisme competent ha de decidir si és procedent la incoació. Aquesta decisió i, si s'escau, les incidències i resolució de l'expedient s'han de notificar als qui el van instar.

Article onze

1. La incoació d'un expedient per a la declaració d'un bé d'interès cultural determina, en relació amb el bé afectat, l'aplicació provisional del mateix règim de protecció previst per als declarats d'interès cultural.

2. La resolució de l'expedient que declara un bé d'interès cultural l'ha de descriure clarament. En el cas d'un immoble, ha de delimitar l'entorn afectat per la declaració i, si s'escau, s'han de definir i enumerar les parts integrants, les pertinences i els accessoris compresos en la declaració.

Article dotze

1. Els béns declarats d'interès cultural han de ser inscrits en un registre general que depengui de l'Administració de l'Estat, l'organització i el funcionament del qual s'ha de determinar per la via reglamentària. A aquest registre s'ha de notificar la incoació dels expedients, que causen la corresponent anotació preventiva fins que es dicti la resolució definitiva.

2. En el cas de béns immobles, la inscripció s'ha de fer per algun dels conceptes esmentats a l'article 14.2.

3. Quan es tracti de monuments i jardins històrics, l'Administració competent, a més, ha d'instar d'ofici la inscripció gratuïta de la declaració en el Registre de la Propietat.

Article tretze

1. Als béns declarats d'interès cultural, el Registre General els ha d'expedir un títol oficial que els identifiqui i en el qual constin tots els actes jurídics o artístics que s'hi realitzin. Les transmissions o trasllats d'aquests béns

s'han d'inscriure en el Registre. S'ha d'establir per reglament la forma i els caràcters d'aquest títol.

2. Així mateix, els propietaris i, si s'escau, els titulars de drets reals sobre aquests béns, o els qui els tinguin per qualsevol títol, estan obligats a permetre'n i facilitar-ne la inspecció pels organismes competents, l'estudi als investigadors, amb una sol·licitud prèvia i raonada d'aquests, i la visita pública, en les condicions de gratuïtat que es determinin per reglament, almenys quatre dies al mes, en dies i hores prèviament assenyalats. El compliment d'aquesta última obligació pot ser dispensat totalment o parcialment per l'Administració competent quan hi hagi una causa justificada per fer-ho. En el cas de béns mobles, també es pot acordar com a obligació substitutòria el dipòsit del bé en un lloc que reuneixi les condicions de seguretat i exhibició adequades durant un període màxim de cinc mesos cada dos anys.

TÍTOL II

Dels béns immobles

Article catorze

1. Als efectes d'aquesta Llei, tenen la consideració de béns immobles, a més dels esmentats a l'article 334 del Codi civil, tots els elements que es puguin considerar substancials amb els edificis i formin part dels mateixos edificis o del seu entorn o n'hagin format part, encara que en el cas que en puguin ser separats constitueixin un tot perfecte de fàcil aplicació a altres construccions o a usos diferents del seu original, sigui quina sigui la matèria de què estiguin formats i encara que la seva separació no perjudiqui visiblement el mèrit històric o artístic de l'immoble al qual estan adherits.

2. Els béns immobles integrats en el patrimoni històric espanyol poden ser declarats monuments, jardins, conjunts i llocs històrics, així com zones arqueològiques, tots ells com a béns d'interès cultural.

Article quinze

1. Són monuments els béns immobles que constitueixen realitzacions arquitectòniques o d'enginyeria, o obres d'escultura colossal sempre que tinguin un interès històric, artístic, científic o social.

2. Jardí històric és l'espai delimitat, producte de l'ordenació per l'home d'elements naturals, a vegades complementat amb estructures de fàbrica, i considerat d'interès en funció del seu origen o passat històric o dels valors estètics, sensorials o botànics.

3. Conjunt històric és l'agrupació de béns immobles que formen una unitat d'assentament, contínua o dispersa, condicionada per una estructura física representativa de l'evolució d'una comunitat humana pel fet de ser testimoni de la seva cultura o constituir un valor d'ús i gaudi per a la col·lectivitat. Així mateix, és conjunt històric qualsevol nucli individualitzat d'immobles compresos en una unitat superior de població que reuneixi aquestes mateixes característiques i pugui ser clarament delimitat.

4. Lloc històric és el lloc o paratge natural vinculat a esdeveniments o records del passat, a tradicions populars, creacions culturals o de la naturalesa i a obres de l'home, que tinguin valor històric, etnològic, paleontològic o antropològic.

5. Zona arqueològica és el lloc o paratge natural on hi ha béns mobles o immobles susceptibles de ser estudiats amb metodologia arqueològica, hagin estat o no extrets i tant si es troben en la superfície, en el subsòl o sota les aigües territorials espanyoles.

Article setze

1. La incoació d'expedient de declaració d'interès cultural respecte a un bé immoble determina la suspensió de les corresponents llicències municipals de parcel·lació, edificació o demolició a les zones afectades, així com dels efectes de les atorgades. Les obres que, per raó de força major, s'hagin de realitzar amb caràcter inajornable en aquestes zones requereixen, en tot cas, l'autorització dels organismes competents per a l'execució d'aquesta Llei.

2. La suspensió a què fa referència l'apartat anterior depèn de la resolució o caducitat de l'expedient incoat.

Article disset

En la tramitació de l'expedient de declaració com a bé d'interès cultural d'un conjunt històric s'han de considerar les seves relacions amb l'àrea territorial a què pertany, així com la protecció dels accidents geogràfics i paratges naturals que conformen el seu entorn.

Article divuit

Un immoble declarat bé d'interès cultural és inseparable del seu entorn. No es pot procedir al seu desplaçament o remoció llevat que sigui imprescindible per una causa de força major o d'interès social i, en tot cas, de conformitat amb el procediment que preveu l'article 9è, paràgraf 2n, d'aquesta Llei.

Article dinou

1. En els monuments declarats béns d'interès cultural, no s'hi pot fer cap obra interior o exterior que afecti directament l'immoble o qualsevol de les seves parts integrants o pertinences sense l'autorització expressa dels organismes competents per a l'execució d'aquesta Llei. És preceptiva la mateixa autorització per col·locar en façanes o cobertes qualsevol mena de rètol, senyal o símbol, així com per fer obres a l'entorn afectat per la declaració.

2. Les obres que afectin els jardins històrics declarats d'interès cultural i el seu entorn, així com la col·locació en aquests de qualsevol mena de rètol, senyal o símbol, requereixen l'autorització expressa dels organismes competents per a l'execució d'aquesta Llei.

3. Queda prohibida la col·locació de publicitat comercial i de qualsevol mena de cables, antenes i conduccions aparents als jardins històrics i a les façanes i cobertes dels monuments declarats d'interès cultural. També es prohibeix qualsevol construcció que alteri el caràcter dels immobles a què fa referència aquest article o n'alteri la contemplació.

Article vint

1. La declaració d'un conjunt històric, lloc històric o zona arqueològica com a béns d'interès cultural determina l'obligació per al municipi o municipis on es trobin de redactar un pla especial de protecció de l'àrea afectada per la declaració o d'un altre instrument de planejament dels previstos a la legislació urbanística que compleixi en tot cas les exigències que estableix aquesta Llei. L'aprovació del pla requereix l'informe favorable de l'Administració competent per a la protecció dels béns culturals afectats. S'entén emès l'informe favorable transcorreguts tres mesos des de la presentació del pla. L'obligatorietat del pla no es pot excusar en la preexistència d'un altre planejament contradictori amb la protecció, ni en la inexistència prèvia d'un planejament general.

2. El pla a què es refereix l'apartat anterior ha d'establir per a tots els usos públics l'ordre prioritari de la seva instal·lació en els edificis i espais que siguin aptes per a això. Igualment ha de preveure les possibles àrees de rehabilitació integrada que permetin la recuperació de l'àrea residencial i

de les activitats econòmiques adequades. També ha de contenir els criteris relatius a la conservació de façanes i cobertes i instal·lacions sobre aquestes.

3. Fins a l'aprovació definitiva de l'esmentat pla, l'atorgament de llicències o l'execució de les atorgades abans d'incoar-se l'expedient declaratiu del conjunt històric, lloc històric o zona arqueològica, requereix la resolució favorable de l'Administració competent per a la protecció dels béns afectats i, en tot cas, no es permeten alineacions noves, alteracions en l'edificabilitat, parcel·lacions ni agregacions.

4. Des de l'aprovació definitiva del pla a què es refereix aquest article, els ajuntaments interessats són competents per autoritzar directament les obres que desenvolupin el planejament aprovat i que afectin únicament immobles que no siguin monuments ni jardins històrics ni estiguin compresos en el seu entorn, i han de donar compte a l'Administració competent per a l'execució d'aquesta Llei de les autoritzacions o llicències concedides en el termini màxim de deu dies des de l'atorgament. Les obres que es realitzin a l'empara de llicències contràries al pla aprovat són il·legals i l'Administració competent pot ordenar-ne la reconstrucció o demolició amb càrrec a l'organisme que hagi atorgat la llicència en qüestió, sense perjudici del que disposa la legislació urbanística sobre les responsabilitats per infraccions.

Article vint-i-u

1. En els instruments de planejament relatius a conjunts històrics s'ha de fer la catalogació, segons el que disposa la legislació urbanística, dels elements unitaris que conformen el conjunt, tant immobles edificats com espais lliures exteriors o interiors, o altres estructures significatives, així com dels components naturals que l'acompanyen, i definir els tipus d'intervenció possible. Als elements singulars se'ls ha de dispensar una protecció integral. Per a la resta dels elements, s'ha de fixar, en cada cas, un nivell adequat de protecció.

2. Excepcionalment, el pla de protecció d'un conjunt històric pot permetre remodelacions urbanes, però només en el cas que impliquin una millora de les seves relacions amb l'entorn territorial o urbà o evitin els usos degradants per al conjunt.

3. La conservació dels conjunts històrics declarats béns d'interès cultural comporta el manteniment de les estructures urbana i arquitectònica, així com de les característiques generals del seu ambient. Es consideren excepcionals les substitucions d'immobles, encara que siguin parcials, i només es poden fer en la mesura que contribueixin a la conservació general de caràcter del conjunt. En tot cas, s'han de mantenir les alineacions urbanes existents.

Article vint-i-dos

1. Qualsevol obra o remoció de terreny que es projecti fer en un lloc històric o en una zona arqueològica declarats béns d'interès cultural ha de ser autoritzada per l'Administració competent per a la protecció dels esmentats béns, que pot ordenar, abans d'atorgar l'autorització, la realització de prospeccions i, si s'escau, excavacions arqueològiques, d'acord amb el que disposa el títol V d'aquesta Llei.

2. Queda prohibida la col·locació de qualsevol mena de publicitat comercial, així com de cables, antenes i conduccions aparents a les zones arqueològiques.

Article vint-i-tres

1. No es poden atorgar llicències per a la realització d'obres que, de conformitat amb el que preveu aquesta Llei, requereixin qualsevol autorització administrativa fins que aquesta no hagi estat concedida.

2. Les obres realitzades sense complir el que estableix l'apartat anterior són il·legals i els ajuntaments o, si s'escau, l'Administració competent en matèria de protecció del patrimoni històric espanyol poden ordenar-ne la reconstrucció o demolició amb càrrec al responsable de la infracció en els termes previstos per la legislació urbanística.

Article vint-i-quatre

1. Si, malgrat el que disposa l'article 36, arriba a incoar-se un expedient de ruïna d'algun immoble afectat per un expedient de declaració de bé d'interès cultural, l'Administració competent per a l'execució d'aquesta Llei està legitimada per intervenir com a interessat en l'expedient, i li ha de ser notificada l'obertura i les resolucions que s'hi adoptin.

2. En cap cas es pot procedir a la demolició d'un immoble sense la prèvia fermesa de la declaració de ruïna i autorització de l'Administració competent, que no l'ha de concedir sense l'informe favorable d'almenys dues de les institucions consultives a què es refereix l'article 3.

3. Si hi ha urgència i perill imminent, l'entitat que hagi incoat l'expedient de ruïna ha d'ordenar les mesures necessàries per evitar danys a les persones. Les obres que s'hagin de realitzar per raó de força major no donen lloc a actes de demolició que no siguin estrictament necessaris per a la conservació de l'immoble i requereixen, en tot cas, l'autorització que preveu l'article 16.1; a més, s'ha de preveure, si s'escau, la reposició dels elements retirats.

Article vint-i-cinc

L'organisme competent pot ordenar la suspensió de les obres de demolició total o parcial o de canvi d'ús dels immobles que integren el patrimoni històric espanyol no declarats d'interès cultural. La suspensió pot durar com a màxim sis mesos, dins dels quals l'Administració competent en matèria d'urbanisme ha d'emetre resolució sobre la procedència de l'aprovació inicial d'un pla especial o altres mesures de protecció de les previstes a la legislació urbanística. Aquesta resolució, que s'ha de comunicar a l'organisme que hagi ordenat la suspensió, no impedeix l'exercici de la potestat que preveu l'article 37.2.

TÍTOL III

Dels béns mobles

Article vint-i-sis

1. L'Administració de l'Estat, en col·laboració amb les altres administracions competents, ha de confeccionar l'Inventari general dels béns mobles del patrimoni històric espanyol no declarats d'interès cultural que tinguin rellevància singular.

2. Als efectes que preveu el paràgraf anterior, les administracions competents poden sol·licitar als titulars de drets sobre els béns mobles que integren el patrimoni històric espanyol l'examen d'aquests béns, i també les informacions pertinents, per incloure-ho, si és procedent, a l'Inventari.

3. Els propietaris i altres titulars de drets reals sobre béns mobles de notable valor històric, o artístic, arqueològic, científic, tecnicocultural, poden presentar una sol·licitud degudament documentada davant l'Administració competent, a fi que s'iniciï el procediment per a la inclusió d'aquests béns a l'Inventari general. La resolució sobre aquesta sol·licitud s'ha de dictar dins el termini de quatre mesos.

4. Els propietaris o posseïdors dels béns mobles que tinguin el valor i les característiques que s'assenyalin per reglament estan obligats a comunicar a l'Administració competent l'existència d'aquests objectes abans de pro-

cedir a la seva venda o transmissió a tercers. La mateixa obligació s'estableix per a les persones o entitats que exerceixin habitualment el comerç dels béns mobles que integren el patrimoni històric espanyol, que, a més, han de formalitzar davant l'Administració un llibre de registre de les transmissions que realitzin sobre aquells objectes.

5. L'organització i el funcionament de l'Inventari general s'han de determinar per la via reglamentària.

6. Als béns mobles que integren el patrimoni històric espanyol inclosos a l'Inventari general, se'ls apliquen les normes següents:

a) L'Administració competent pot inspeccionar-ne en qualsevol moment la conservació.

b) Els propietaris i, si s'escau, els altres titulars de drets reals sobre aquests estan obligats a permetre'n l'estudi als investigadors, amb una sol·licitud prèvia raonada, i a prestar-los, amb les degudes garanties, a exposicions temporals que organitzin els organismes a què es refereix l'article 6è d'aquesta Llei. No és obligatori fer aquests préstecs per un període superior a un mes per any.

c) La transmissió per actes entre vius o per causa de mort, així com qualsevol altra modificació en la situació dels béns s'ha de comunicar a l'Administració competent i s'ha d'anotar a l'Inventari general.

Article vint-i-set

Els béns mobles que integren el patrimoni històric espanyol poden ser declarats d'interès cultural. Tenen aquesta consideració, en tot cas, els béns mobles continguts en un immoble que hagi estat objecte d'aquesta declaració i que aquesta els reconegui com a part essencial de la seva història.

Article vint-i-vuit

1. Els béns mobles declarats d'interès cultural i els inclosos a l'Inventari general que estiguin en possessió d'institucions eclesiàstiques, en qualsevol dels seus establiments o dependències, no es poden transmetre per títol oneros o gratuït ni cedir-se a particulars ni a entitats mercantils. Aquests béns només poden ser alienats o cedits a l'Estat, a entitats de dret públic o a altres institucions eclesiàstiques.

2. Els béns mobles que formen part del patrimoni històric espanyol no poden ser alienats per les administracions públiques, llevat de les transmissions que entre aquestes mateixes aquestes efectuïn i el que disposen els articles 29 i 34 d'aquesta Llei.

3. Els béns a què es refereix aquest article són imprescriptibles. En cap cas s'ha d'aplicar a aquests béns el que disposa l'article 1.955 del Codi civil.

Article vint-i-nou

1. Pertanyen a l'Estat els béns mobles integrants del patrimoni històric espanyol que siguin exportats sense l'autorització requerida per l'article 5è d'aquesta Llei. Aquests béns són inalienables i imprescriptibles.

2. Correspon a l'Administració de l'Estat dur a terme els actes conduents a la total recuperació dels béns exportats il·legalment.

3. Quan l'anterior titular acrediti la pèrdua o sostracció prèvia del bé exportat il·legalment, pot sol·licitar-ne la cessió de l'Estat, amb l'obligació d'abonar l'import de les despeses derivades de la seva recuperació, i, si s'escau, el reemborsament del preu que hagi satisfet l'Estat a l'adquirent de bona fe. Es presumeix la pèrdua o sostracció del bé il·legalment exportat quan l'anterior titular sigui una entitat de dret públic.

4. Els béns recuperats i no cedits han de ser destinats a un centre públic, amb l'informe previ del Consell del Patrimoni Històric.

Article trenta

L'autorització per a l'exportació de qualsevol bé moble integrant del patrimoni històric espanyol està subjecta a una taxa establerta d'acord amb les regles següents:

A) Fet imposable: el constitueix la concessió de l'autorització d'exportació d'aquests béns.

B) Exempcions: estan exemptes del pagament de les taxes:

1. L'exportació de béns mobles que tingui lloc durant els deu anys següents a la seva importació sempre que aquesta s'hagi realitzat de forma legal, estigui reflectida documentalment i els béns no hagin estat declarats d'interès cultural d'acord amb el que disposa l'article 32 d'aquesta Llei.

2. La sortida temporal legalment autoritzada de béns mobles que formin part del patrimoni històric espanyol.

3. L'exportació d'objectes mobles d'autors vius.

C) Subjecte passiu: estan obligats al pagament de la taxa les persones o entitats nacionals o estrangeres a favor de les quals es concedeixin les autoritzacions d'exportació.

D) Base imposable: la base imposable està determinada pel valor real del bé l'autorització d'exportació del qual se sol·licita. Es considera valor real del bé el declarat pel sol·licitant, sense perjudici de la comprovació administrativa realitzada per l'organisme corresponent de l'Administració de l'Estat, que preval quan sigui superior a aquell.

E) Tipus de gravamen: la taxa s'exigeix de conformitat amb la tarifa següent:

Fins a 1.000.000 de pessetes, el 5 per 100.

D'1.000.001 a 10.000.000, el 10 per 100.

De 10.000.001 a 100.000.000, el 20 per 100.

De 100.000.001 en endavant, el 30 per 100.

F) Meritació: s'ha de meritir la taxa quan es concedeixi l'autorització d'exportació.

G) Liquidació i pagament: el Govern ha de regular els procediments de valoració, liquidació i pagament de la taxa.

H) Gestió: la gestió d'aquesta taxa queda atribuïda al Ministeri de Cultura.

I) Destinació: el producte d'aquesta taxa s'ha d'ingressar al Tresor públic, i es genera de manera automàtica el crèdit oportú a favor de l'organisme corresponent de l'Administració de l'Estat, que s'ha de destinar exclusivament a l'adquisició de béns d'interès per al patrimoni històric espanyol.

Article trenta-u

1. L'Administració de l'Estat pot autoritzar la sortida temporal d'Espanya, en la forma i les condicions que es determinin per reglament, de béns mobles subjectes al règim que preveu l'article 5è d'aquesta Llei. En tot cas, ha de constar en l'autorització el termini i les garanties de l'exportació. Els béns així exportats no poden ser objecte d'exercici del dret de preferent adquisició.

2. L'incompliment de les condicions per al retorn a Espanya dels béns que d'aquesta manera s'hagin exportat té la consideració d'exportació il·lícita.

Article trenta-dos

1. Els béns mobles la importació dels quals s'hagi fet legalment i estigui degudament documentada de manera que el bé importat quedi plenament identificat, no poden ser declarats d'interès cultural dins el termini de deu anys a comptar de la data de la importació.

2. Aquests béns es poden exportar amb la llicència prèvia de l'Administració de l'Estat que s'ha de concedir sempre que la sol·licitud compleixi els requisits exigits

per la legislació en vigor, sense que es pugui exercir cap dret d'adquisició preferent respecte d'aquests. Transcorregut el termini de deu anys, els béns queden sotmesos al règim general d'aquesta Llei.

3. No obstant el que disposen els apartats anteriors, els béns mobles que tinguin algun dels valors assenyalats a l'article 1r d'aquesta Llei poden ser declarats d'interès cultural abans del termini de deu anys si el propietari sol·licita aquesta declaració i l'Administració de l'Estat resol que el bé enriqueix el patrimoni històric espanyol.

Article trenta-tres

Llevat del que preveu l'article 32, sempre que es formulï una sol·licitud d'exportació, la declaració de valor feta pel sol·licitant es considera oferta de venda irrevocable a favor de l'Administració de l'Estat que, si no n'autoritza l'exportació, disposa del termini de sis mesos per acceptar l'oferta i d'un any a partir d'aquesta per fer el pagament que sigui procedent. La negativa a la sol·licitud d'exportació no suposa l'acceptació de l'oferta, que sempre ha de ser expressa.

Article trenta-quatre

El Govern pot concertar amb altres estats la permuta de béns mobles de titularitat estatal que pertanyin al patrimoni històric espanyol per altres que tinguin com a mínim el mateix valor i significat històric. L'aprovació requereix l'informe favorable de les reials acadèmies de la Història i de Belles Arts de Sant Ferran i de la Junta de Qualificació, Valoració i Exportació de Béns del Patrimoni Històric Espanyol.

TÍTOL IV

Sobre la protecció dels béns mobles i immobles*Article trenta-cinc*

1. Per protegir els béns que integren el patrimoni històric espanyol i per tal de facilitar l'accés dels ciutadans a aquests béns, fomentar la comunicació entre els diferents serveis i promoure la informació necessària per al desenvolupament de la recerca científica i tècnica, s'han de formular periòdicament plans nacionals d'informació sobre el patrimoni històric espanyol.

2. El Consell del Patrimoni Històric Espanyol ha d'elaborar i aprovar els plans nacionals d'informació esmentats a l'apartat anterior.

3. Els diferents serveis públics i els titulars de béns del patrimoni històric espanyol han de prestar la seva col·laboració en l'execució dels plans nacionals d'informació.

Article trenta-sis

1. Els béns que integren el patrimoni històric espanyol han de ser conservats, mantinguts i custodiats pels propietaris o, si s'escau, pels titulars de drets reals o pels posseïdors dels béns.

2. La utilització dels béns declarats d'interès cultural, així com dels béns mobles inclosos a l'Inventari general està subordinada al fet que no es posin en perill els valors que n'aconsellen la conservació. Qualsevol canvi d'ús ha de ser autoritzat pels organismes competents per a l'execució d'aquesta Llei.

3. Quan els propietaris o els titulars de drets reals sobre béns declarats d'interès cultural o béns inclosos en l'Inventari general no executin les actuacions exigides en el compliment de l'obligació que preveu l'apartat 1r d'aquest article, l'Administració competent, previ requeriment als interessats, pot ordenar-ne l'execució subsidiària. Així mateix, pot concedir una ajuda amb caràcter d'avançament reintegrable que, en el cas de béns immo-

bles, ha de ser inscrita en el Registre de la Propietat. L'Administració competent també pot realitzar de manera directa les obres necessàries, si així ho requereix la conservació més eficaç dels béns. Excepcionalment, l'Administració competent pot ordenar el dipòsit dels béns mobles en centres de caràcter públic mentre no desapareguin les causes que van originar-ne la necessitat.

4. L'incompliment de les obligacions que estableix aquest article és causa d'interès social per a l'expropiació forçosa dels béns declarats d'interès cultural per l'Administració competent.

Article trenta-set

1. L'Administració competent pot impedir un enderroc i suspendre qualsevol mena d'obra o intervenció en un bé declarat d'interès cultural.

2. També pot actuar d'aquesta manera, encara que no s'hagi produït aquesta declaració, sempre que aprecii la concurrència d'algun dels valors a què es refereix l'article 1r d'aquesta Llei. En aquest cas, l'Administració ha de resoldre en el termini màxim de trenta dies hàbils a favor de la continuació de l'obra o intervenció iniciada o procedir a incoar la declaració de bé d'interès cultural.

3. És causa justificativa d'interès social per a l'expropiació per l'Administració competent dels béns afectats per una declaració d'interès cultural el perill de destrucció o deteriorament, o un ús incompatible amb els seus valors. Es poden expropiar per la mateixa causa els immobles que impedeixin o alterin la contemplació dels béns afectats per la declaració d'interès cultural o donin lloc a riscos per als béns. Els municipis també poden acordar l'expropiació dels béns si notifiquen prèviament aquest propòsit a l'Administració competent, que té prioritat en l'exercici d'aquesta potestat.

Article trenta-vuit

1. Qui pretengui alienar un bé declarat d'interès cultural o inclòs a l'Inventari general a què es refereix l'article 26, ho ha de notificar als organismes esmentats a l'article 6 i declarar el preu i les condicions en què es proposa fer l'alienació. Els subhastadors també han de notificar, amb la suficient antelació, les subhastes públiques en què es pretengui alienar qualsevol bé integrant del patrimoni històric espanyol.

2. Dins els dos mesos següents a la notificació a què es refereix l'apartat anterior, l'Administració de l'Estat pot fer ús del dret de tempteig per a si, per a una entitat benèfica o per a qualsevol entitat de dret públic, i s'obliga al pagament del preu convingut, o, si s'escau, el de rematada, en un període no superior a dos exercicis econòmics, llevat que hi hagi acord amb l'interessat sobre una altra forma de pagament.

3. Quan el propòsit d'alienació no s'hagi notificat correctament, l'Administració de l'Estat pot exercir, en els mateixos termes previstos per al dret de tempteig, el de retracte en el termini de sis mesos a partir de la data en què tingui coneixement fefaent de l'alienació.

4. El que disposen els apartats anteriors no exclou que els drets de tempteig i retracte sobre els béns puguin ser exercits en els mateixos termes pels altres organismes competents per a l'execució d'aquesta Llei. No obstant això, l'exercici d'aquests drets per part de l'Administració de l'Estat té caràcter preferent sempre que es tracti d'adquirir béns mobles per a un museu, arxiu o biblioteca de titularitat estatal.

5. Els registradors de la propietat i mercantils no poden inscriure cap document pel qual es transmeti la propietat o qualsevol altre dret real sobre els béns a què fa referència aquest article sense que s'acrediti que s'han complert tots els requisits que aquest estableix.

Article trenta-nou

1. Els poders públics han de procurar per tots els mitjans de la tècnica la conservació, consolidació i millora dels béns declarats d'interès cultural, així com dels béns mobles inclosos a l'Inventari general a què es refereix l'article 26 d'aquesta Llei. Els béns declarats d'interès cultural no poden ser sotmesos a cap tractament sense l'autorització expressa dels organismes competents per a l'execució de la Llei.

2. En el cas de béns immobles, les actuacions a què es refereix el paràgraf anterior han d'estar encaminades a la seva conservació, consolidació i rehabilitació i evitar els intents de reconstrucció, excepte quan s'utilitzin parts originals d'aquests i se'n pugui provar l'autenticitat. Si s'hi afegeixen materials o parts indispensables per a la seva estabilitat o manteniment, les addicions han de ser reconeixibles i evitar les confusions mimètiques.

3. Les restauracions dels béns a què es refereix aquest article han de respectar les aportacions de totes les èpoques existents. L'eliminació d'alguna d'aquestes només es pot autoritzar amb caràcter excepcional i sempre que els elements que es vulguin suprimir suposin una degradació evident del bé i la seva eliminació sigui necessària per permetre una millor interpretació històrica del bé. Les parts suprimides han de quedar degudament documentades.

TÍTOL V

Del patrimoni arqueològic

Article quaranta

1. De conformitat amb el que disposa l'article 1r d'aquesta Llei, formen part del patrimoni històric espanyol els béns mobles o immobles de caràcter històric susceptibles de ser estudiats amb metodologia arqueològica, hagin estat extrets o no i tant si es troben a la superfície o al subsòl, en el mar territorial o en la plataforma continental. També formen part d'aquest patrimoni els elements geològics i paleontològics relacionats amb la història de l'home i els seus orígens i antecedents.

2. Queden declarats béns d'interès cultural per ministeri d'aquesta Llei les coves, les balmes i els indrets que continguin manifestacions d'art rupestre.

Article quaranta-u

1. Als efectes d'aquesta Llei, són excavacions arqueològiques les remocions a la superfície, al subsòl o als mitjans subaquàtics que es realitzin amb la finalitat de descobrir i investigar tota mena de restes històriques o paleontològiques, així com els components geològics que hi estiguin relacionats.

2. Són prospeccions arqueològiques les exploracions superficials o subaquàtiques, sense remoció del terreny, dirigides a l'estudi, la recerca o l'examen de dades sobre qualsevol dels elements a què es refereix l'apartat anterior.

3. Es consideren troballes casuals els descobriments d'objectes i restes materials que, tenint els valors que són propis del patrimoni històric espanyol, s'hagin produït per atzar o com a conseqüència de qualsevol altre tipus de remocions de terra, demolicions o obres de qualsevol mena.

Article quaranta-dos

1. Qualsevol excavació o prospecció arqueològica ha de ser expressament autoritzada per l'Administració competent, que, mitjançant els procediments d'inspecció i control idonis, ha de comprovar que els treballs estiguin plantejats i desenvolupats de conformitat amb un programa detallat i coherent que contingui els requisits relatius a la conveniència, professionalitat i interès científic.

2. L'autorització per dur a terme excavacions o prospeccions arqueològiques obliga els beneficiaris a lliurar els objectes obtinguts, degudament inventariats, catalogats i acompanyats d'una memòria, al museu o centre que l'Administració competent determini i en el termini que es fixi, tenint en compte la proximitat al lloc de la troballa i les circumstàncies que facin possible, a més de la seva adequada conservació, la seva millor funció cultural i científica. En cap cas és aplicable a aquests objectes el que disposa l'article 44.3 d'aquesta Llei.

3. Són il·lícites, i els seus responsables han de ser sancionats de conformitat amb el que disposa aquesta Llei, les excavacions o prospeccions arqueològiques realitzades sense l'autorització corresponent, o les que s'hagin portat a terme amb incompliment dels termes en què van ser autoritzades, així com les obres de remoció de terra, de demolició o qualssevol altres realitzades amb posterioritat al lloc on s'hagi produït una troballa casual d'objectes arqueològics que no hagi estat comunicat immediatament a l'Administració competent.

Article quaranta-tres

L'Administració competent pot ordenar l'execució d'excavacions o prospeccions arqueològiques en qualsevol terreny públic o privat del territori espanyol, en el qual es presumeixi l'existència de jaciments o restes arqueològiques, paleontològiques o de components geològics que hi estiguin relacionats. Als efectes de la corresponent indemnització, regeix el que disposa la legislació vigent sobre expropiació forçosa.

Article quaranta-quatre

1. Són béns de domini públic tots els objectes i les restes materials que tinguin els valors que són propis del patrimoni històric espanyol i siguin descoberts com a conseqüència d'excavacions, remocions de terres o obres de qualsevol tipus o per atzar. El descobridor ha de comunicar a l'Administració competent el seu descobriment en el termini màxim de trenta dies i immediatament quan es tracti de troballes casuals. En cap cas és aplicable a aquests objectes el que disposa l'article 351 del Codi civil.

2. Una vegada comunicat el descobriment, i fins que els objectes siguin lliurats a l'Administració competent, al descobridor li són aplicables les normes del dipòsit legal, llevat que els lliuri a un museu públic.

3. El descobridor i el propietari del lloc on hagi estat trobat l'objecte tenen dret, en concepte de premi en metàl·lic, a la meitat del valor que en taxació legal se li atribueixi, que s'ha de distribuir entre ells per parts iguals. Si són dos o més els descobridors o els propietaris, s'ha de mantenir la mateixa proporció.

4. L'incompliment de les obligacions que preveuen els apartats 1 i 2 d'aquest article priva el descobridor i, si s'escau, el propietari del dret al constrenyiment indicat i els objectes queden de manera immediata a disposició de l'Administració competent, tot això sense perjudici de les responsabilitats que pertoquin i les sancions que siguin procedents.

5. S'exceptua del que disposa aquest article la troballa de parts que integren l'estructura arquitectònica d'un immoble inclòs en el Registre de béns d'interès cultural. No obstant això, la troballa ha de ser notificada a l'Administració competent en un termini màxim de trenta dies.

Article quaranta-cinc

Els objectes arqueològics adquirits pels ens públics per qualsevol títol s'han de dipositar als museus o centres que l'Administració adquirent determini, tenint en compte les circumstàncies referides a l'article 42, apartat 2, d'aquesta Llei.

TÍTOL VI

Del patrimoni etnogràfic

Article quaranta-sis

Formen part del patrimoni històric espanyol els béns mobles i immobles i els coneixements i les activitats que són o han estat expressió rellevant de la cultura tradicional del poble espanyol en els aspectes materials, socials o espirituals.

Article quaranta-set

1. Són béns immobles de caràcter etnogràfic, i es regeixen pel que disposen els títols II i IV d'aquesta Llei, les edificacions i instal·lacions el model constitutiu de les quals sigui expressió de coneixements adquirits, arrelats i transmesos consuetudinàriament i la factura de les quals s'ajusti, en el seu conjunt o parcialment, a una classe, tipus o forma arquitectònics utilitzats tradicionalment per les comunitats o grups humans.

2. Són béns mobles de caràcter etnogràfic, i es regeixen pel que disposen els títols III i IV d'aquesta Llei, tots els objectes que constitueixen la manifestació o el producte d'activitats laborals, estètiques i lúdiques pròpies de qualsevol grup humà, arrelades i transmeses consuetudinàriament.

3. Es considera que tenen valor etnogràfic i han de tenir protecció administrativa els coneixements o les activitats que procedeixen de models o tècniques tradicionals utilitzats per una determinada comunitat. Quan es tracti de coneixements o activitats que estiguin en previsible perill de desaparèixer, l'Administració competent ha d'adoptar les mesures oportunes conduents a l'estudi i la documentació científics d'aquests béns.

TÍTOL VII

Del patrimoni documental i bibliogràfic, i dels arxius, biblioteques i museus

CAPÍTOL I

Del patrimoni documental i bibliogràfic

Article quaranta-vuit

1. Als efectes d'aquesta Llei, forma part del patrimoni històric espanyol el patrimoni documental i bibliogràfic, constituït per tots els béns, reunits en arxius i biblioteques o no, que es declari que integren aquest patrimoni en aquest capítol.

2. El patrimoni documental i bibliogràfic es regula per les normes específiques que conté aquest títol. En tot el que no s'hi preveu, és aplicable tot el que disposen amb caràcter general aquesta Llei i el seu règim de béns mobles.

Article quaranta-nou

1. S'entén per document, als efectes d'aquesta Llei, tota expressió en llenguatge natural o convencional i qualsevol altra expressió gràfica, sonora o en imatge, recollides en qualsevol tipus de suport material, fins i tot els suports informàtics. Se n'exclouen els exemplars no originals d'edicions.

2. Formen part del patrimoni documental els documents de qualsevol època generats, conservats o reunits en l'exercici de la seva funció per qualsevol organisme o entitat de caràcter públic, per les persones jurídiques en el capital de les quals participi majoritàriament l'Estat o altres entitats públiques i per les persones privades, físiques o jurídiques,

gestores de serveis públics en tot el que estigui relacionat amb la gestió dels esmentats serveis.

3. També formen part del patrimoni documental els documents amb una antiguitat superior als quaranta anys generats, conservats o reunits en l'exercici de les seves activitats per les entitats i associacions de caràcter polític, sindical o religiós i per les entitats, fundacions i associacions culturals i educatives de caràcter privat.

4. També integren el patrimoni documental els documents amb una antiguitat superior als cent anys generats, conservats o reunits per qualssevol altres entitats particulars o persones físiques.

5. L'Administració de l'Estat pot declarar constitutius del patrimoni documental els documents que, sense assolir l'antiguitat indicada en els apartats anteriors, mereixin aquesta consideració.

Article cinquanta

1. Formen part del patrimoni bibliogràfic les biblioteques i les col·leccions bibliogràfiques de titularitat pública i les obres literàries, històriques, científiques o artístiques de caràcter unitari o seriat, en escriptura manuscrita o impresa, de les quals no consti l'existència d'almenys tres exemplars en les biblioteques o serveis públics. Es considera que existeix aquest nombre d'exemplars en el cas d'obres editades a partir de 1958.

2. Així mateix, formen part del patrimoni històric espanyol, i se'ls aplica el règim corresponent al patrimoni bibliogràfic, els exemplars producte d'edicions de pel·lícules cinematogràfiques, discos, fotografies, materials audiovisuals i altres similars, sigui quin sigui el seu suport material, dels quals no constin almenys tres exemplars en els serveis públics, o un en el cas de pel·lícules cinematogràfiques.

Article cinquanta-u

1. L'Administració de l'Estat, en col·laboració amb les altres administracions competents, ha de confeccionar el cens dels béns que integren el patrimoni documental i el catàleg col·lectiu dels béns que integren el patrimoni bibliogràfic de conformitat amb el que es determini per reglament.

2. Als efectes previstos a l'apartat anterior, l'Administració competent pot sol·licitar als titulars de drets sobre els béns que integren el patrimoni documental i bibliogràfic l'examen d'aquests béns, així com les informacions pertinents per a la seva inclusió, si és procedent, en els esmentats cens i catàleg.

Article cinquanta-dos

1. Tots els posseïdors de béns del patrimoni documental i bibliogràfic estan obligats a conservar-los, protegir-los, destinar-los a un ús que no n'impedeixi la conservació i a mantenir-los en llocs adequats.

2. Si els obligats incompleixen el que disposa l'apartat anterior, l'Administració competent ha d'adoptar les mesures d'execució oportunes, de conformitat amb el que preveu l'article 36.3 d'aquesta Llei. L'incompliment d'aquestes obligacions, quan a més sigui desatès el requeriment per l'Administració, pot ser causa d'interès social per a l'expropiació forçosa dels béns afectats.

3. Els obligats a la conservació dels béns constitutius del patrimoni documental i bibliogràfic han de facilitar la inspecció per part dels organismes competents per comprovar la situació o l'estat dels béns, i han de permetre'n l'estudi pels investigadors, amb la sol·licitud prèvia raonada d'aquests. Els particulars poden excusar el compliment d'aquesta última obligació en cas que suposi una intromissió en el seu dret a la intimitat personal i familiar

i a la pròpia imatge, en els termes que estableix la legislació reguladora d'aquesta matèria.

4. L'obligació de permetre l'estudi pels investigadors pot ser substituïda per l'Administració competent mitjançant el dipòsit temporal del bé en un arxiu, biblioteca o centre anàleg de caràcter públic que reuneixi les condicions adequades per a la seguretat dels béns i la seva investigació.

Article cinquanta-tres

Els béns que integren el patrimoni documental i bibliogràfic que tinguin una rellevància singular han de ser inclosos en una secció especial de l'Inventari general de béns mobles del patrimoni històric espanyol, de conformitat amb el procediment establert a l'article 26 d'aquesta Llei.

Article cinquanta-quatre

1. Els qui per la funció que desenvolupin tinguin al seu càrrec documents als quals es refereix l'article 49.2 d'aquesta Llei estan obligats, en cessar en les seves funcions, a lliurar-los a qui els substitueixi en aquestes o a remetre'ls a l'arxiu que correspongui.

2. La retenció indeguda dels documents a què es refereix l'apartat anterior per persones o institucions privades dóna lloc que l'Administració que els hagi conservat, generat o reunit ordeni el trasllat dels béns a un arxiu públic, sense perjudici de la responsabilitat en què es pugui haver incorregut.

Article cinquanta-cinc

1. L'exclusió o eliminació de béns del patrimoni documental i bibliogràfic que preveu l'article 49.2 i dels altres de titularitat pública ha de ser autoritzada per l'Administració competent.

2. En cap cas es poden destruir aquests documents mentre subsisteixi el seu valor probatori de drets i obligacions de les persones o els ens públics.

3. En els altres casos l'exclusió o eliminació ha de ser autoritzada per l'Administració competent a proposta dels seus propietaris o posseïdors, mitjançant el procediment que s'ha d'establir per la via reglamentària.

Article cinquanta-sis

1. Els actes de disposició, exportació i importació de béns constitutius del patrimoni documental i bibliogràfic estan sotmesos a les disposicions contingudes a l'article 5è i títols III i IV d'aquesta Llei que els siguin aplicables.

2. En tot cas, quan aquests béns siguin de titularitat pública són inexportables, llevat del que preveuen els articles 31 i 34 d'aquesta Llei.

Article cinquanta-set

1. La consulta dels documents constitutius del patrimoni documental espanyol a què es refereix l'article 49.2 s'ha d'atènyer a les regles següents:

a) Amb caràcter general, aquests documents, concloso la seva tramitació i dipositats i registrats en els arxius centrals de les corresponents entitats de dret públic, de conformitat amb les normes que s'estableixin per la via reglamentària, són de lliure consulta si no afecten matèries classificades d'acord amb la Llei de secrets oficials o no han de ser públicament coneguts per disposició expressa de la Llei, o que la difusió del seu contingut pugui comportar riscos per a la seguretat i la defensa de l'Estat o l'esbrinament dels delictes.

b) No obstant el que disposa el paràgraf anterior, es pot sol·licitar l'autorització administrativa per tenir accés als documents exclosos de consulta pública. L'autorització pot ser concedida, en els casos de documents secrets

o reservats, per l'autoritat que va fer la respectiva declaració, i en els altres casos, pel cap del departament encarregat de la custòdia.

c) Els documents que continguin dades personals de caràcter policial, processal, clínic o de qualsevol altra índole que puguin afectar la seguretat de les persones, el seu honor, la intimitat de la seva vida privada i familiar i la seva pròpia imatge, no poden ser públicament consultats sense que hi hagi el consentiment exprés dels afectats o fins que hagi transcorregut el termini de vint-i-cinc anys des de la seva mort, si la data és coneguda, o, altrament, de cinquanta anys, a partir de la data dels documents.

2. S'han d'establir per reglament les condicions per a la realització de la consulta dels documents a què es refereix aquest article, així com per a l'obtenció de reproduccions d'aquests.

Article cinquanta-vuit

L'estudi i el dictamen de les qüestions relatives a la qualificació i utilització dels documents de l'Administració de l'Estat i del sector públic estatal, així com la seva integració als arxius i el règim d'accés i inutilitat administrativa d'aquests documents correspon a una comissió superior qualificadora de documents administratius, la composició, funcionament i competències de específiques de la qual s'ha d'establir per la via reglamentària. Així mateix, es poden constituir comissions qualificadores en els organismes públics en què així es determini.

CAPÍTOL II

Dels arxius, biblioteques i museus

Article cinquanta-nou

1. Són arxius els conjunts orgànics de documents, o la reunió de diversos d'aquests, reunits per les persones jurídiques, públiques o privades, en l'exercici de les seves activitats, al servei de la seva utilització per a la investigació, la cultura, la informació i la gestió administrativa. Així mateix, s'entenen per arxius les institucions culturals on es reuneixen, es conserven, s'ordenen i es difonen per als fins esmentats anteriorment els dits conjunts orgànics.

2. Són biblioteques les institucions culturals on es conserven, reuneixen, seleccionen, inventarien, cataloguen, classifiquen i difonen conjunts o col·leccions de llibres, manuscrits i altres materials bibliogràfics o reproduïts per qualsevol mitjà per a la seva lectura en una sala pública o mitjançant el préstec temporal, al servei de l'educació, la investigació, la cultura i la informació.

3. Són museus les institucions de caràcter permanent que adquireixen, conserven, investiguen, comuniquen i exhibeixen per a fins d'estudi, educació i contemplació conjunts i col·leccions de valor històric, artístic, científic i tècnic o de qualsevol altra naturalesa cultural.

Article seixanta

1. Estan sotmesos al règim que estableix aquesta Llei per als béns d'interès cultural els immobles destinats a la instal·lació d'arxius, biblioteques i museus de titularitat estatal, així com els béns mobles que integren el patrimoni històric espanyol que hi estan custodiats.

2. A proposta de les administracions competents, el Govern pot estendre el règim que preveu l'apartat anterior a altres arxius, biblioteques i museus.

3. Els organismes competents per a l'execució d'aquesta Llei han de vetllar per l'elaboració i l'actualització dels catàlegs, censos i fitxers dels fons de les institucions a què es refereix aquest article.

Article seixanta-u

1. L'Administració de l'Estat pot crear, amb la consulta prèvia amb la comunitat autònoma corresponent, tots els arxius, biblioteques i museus que consideri oportuns, quan les necessitats culturals i socials ho requereixin i sense perjudici de la iniciativa d'altres organismes, institucions o particulars.

2. Els arxius, biblioteques i museus de titularitat estatal i caràcter nacional es creen mitjançant real decret.

3. L'Administració de l'Estat ha de promoure la comunicació i coordinació de tots els arxius, biblioteques i museus de titularitat estatal existents en el territori espanyol. Amb aquesta finalitat pot sol·licitar-los tota la informació que consideri adequada, així com inspeccionar-ne el funcionament i prendre les mesures encaminades a complir millor els seus fins, en els termes que, si s'escau, disposin els convenis de gestió amb les comunitats autònomes.

Article seixanta-dos

L'Administració de l'Estat ha de garantir l'accés de tots els ciutadans espanyols als arxius, biblioteques i museus de titularitat estatal, sense perjudici de les restriccions que, per raó de la conservació dels béns que hi estiguin custodiats o de la funció de la mateixa institució, es puguin establir.

Article seixanta-tres

1. Els arxius, biblioteques i museus de titularitat estatal poden admetre en dipòsit béns de propietat privada o altres administracions públiques d'acord amb les normes que s'estableixin per la via reglamentària.

2. Els béns d'interès cultural, així com els que integren el patrimoni documental i bibliogràfic custodiats en arxius i museus de titularitat estatal no poden sortir-ne sense l'autorització prèvia, que es concedeix mitjançant ordre ministerial. Quan es tracti d'objectes en dipòsit, s'ha de respectar el pacte en constituir-se.

3. El mateix règim que preveu l'apartat anterior s'aplica als béns d'interès cultural custodiats en biblioteques de titularitat estatal, sense perjudici del que s'estableixi sobre serveis de préstecs públics.

Article seixanta-quatre

Els edificis en què estiguin instal·lats arxius, biblioteques i museus de titularitat pública, així com els edificis o terrenys en què s'hagin d'instal·lar, poden ser declarats d'utilitat pública als fins de la seva expropiació. Aquesta declaració es pot estendre als edificis o terrenys contigus quan així ho requereixin raons de seguretat per a l'adequada conservació dels immobles o dels béns que continguin.

Article seixanta-cinc

1. Cada departament ministerial ha d'assegurar la coordinació del funcionament de tots els arxius del ministeri i dels organismes que hi estiguin vinculats per al millor compliment del que preveuen aquesta Llei i els reglaments que es dictin per a la seva aplicació.

2. La documentació dels organismes dependents de l'Administració de l'Estat ha de ser regularment transferida, segons el procediment que s'estableixi per la via reglamentària, als arxius de l'Estat.

Article seixanta-sis

Constitueixen els sistemes espanyols d'arxius, de biblioteques i de museus, respectivament, els arxius, biblioteques i museus, així com els serveis de caràcter tècnic o docent directament relacionats amb aquests, que s'incorporin en virtut del que es disposi per reglament.

TÍTOL VIII

De les mesures de foment

Article seixanta-set

El Govern ha de disposar les mesures necessàries perquè el finançament de les obres de conservació, manteniment i rehabilitació, així com de les proteccions i excavacions arqueològiques realitzades en béns declarats d'interès cultural tingui accés preferent al crèdit oficial en la forma i amb els requisits que estableixin les normes reguladores. Amb aquesta finalitat, l'Administració de l'Estat pot establir, mitjançant acords amb persones i entitats públiques i privades, les condicions per gaudir dels beneficis crediticis.

Article seixanta-vuit

1. En el pressupost de cada obra pública, finançada totalment o parcialment per l'Estat, s'hi ha d'incloure una partida equivalent almenys a l'1 per 100 dels fons que siguin d'aportació estatal amb destinació a finançar treballs de conservació o enriquiment del patrimoni històric espanyol o de foment de la creativitat artística, amb preferència en la mateixa obra o en el seu entorn immediat.

2. Si l'obra pública l'han de construir i explotar particulars en virtut d'una concessió administrativa i sense la participació financera de l'Estat, l'1 per 100 s'aplica sobre el pressupost total per a la seva execució.

3. Queden exceptuades del que disposen els apartats anteriors les següents obres públiques:

- a) Aquelles el pressupost total de les quals no excedeixi els cent milions de pessetes.
- b) Les que afectin la seguretat i defensa de l'Estat, així com la seguretat dels serveis públics.

4. Per la via reglamentària s'ha de determinar el sistema d'aplicació concret dels fons resultants de la consignació de l'1 per 100 a què es refereix aquest article.

Article seixanta-nou

1. Com a foment al compliment dels deures i en compensació a les càrregues que en aquesta Llei s'imposen als titulars o posseïdors dels béns que integren el patrimoni històric espanyol, a més de les exempcions fiscals previstes a les disposicions reguladores de la contribució territorial urbana de l'impost extraordinari sobre el patrimoni de les persones físiques, s'estableixen els beneficis fiscals fixats en els articles següents.

2. Per gaudir d'aquests beneficis, llevat del que estableix l'article 72.1, els béns afectats han de ser inscrits prèviament en el Registre General que estableix l'article 12, en el cas de béns d'interès cultural, i en l'Inventari general a què es refereixen els articles 26 i 53, en el cas de béns mobles. En el cas de conjunts històrics, llocs històrics o zones arqueològiques, només es consideren inscrits els immobles compresos en aquests llocs que reuneixin les condicions que s'estableixin per reglament.

3. En els termes que estableixin les ordenances municipals, els béns immobles declarats d'interès cultural queden exempts del pagament dels altres impostos locals que gravin la propietat o s'exigeixin per al seu gaudi o transmissió, quan els propietaris o titulars de drets reals hagin dut a terme o realitzat al càrrec seua obres de conservació, millora o rehabilitació en aquests immobles.

4. En cap cas és procedent compensar amb càrrec als pressupostos generals de l'Estat en favor dels ajuntaments interessats.

Article setanta

1. Els contribuents de l'impost sobre la renda de les persones físiques tenen dret a una deducció sobre la quota equivalent al 20 per 100 de les inversions que realitzin en l'adquisició, conservació, reparació, restauració, difusió i exposició de béns declarats d'interès cultural, en les condicions que per la via reglamentària s'assenyalin. L'import de la deducció en cap cas pot excedir el 30 per 100 de la base imposable.

2. Així mateix, els contribuents d'aquest impost tenen dret a deduir de la quota el 20 per 100 de les donacions pures i simples que facin a béns que formin part del patrimoni històric espanyol sempre que es realitzin a favor de l'Estat i altres ens públics, així com de les que es portin a terme a favor d'establiments, institucions, fundacions o associacions, fins i tot les de fet de caràcter temporal, per arbitrar fons, classificades o declarades benèfiques o d'utilitat pública pels òrgans competents de l'Estat, en què els càrrecs de patrons, representants legals o gestors de fet siguin gratuïts, i es rendeixin comptes a l'òrgan de protectorat corresponent. La base d'aquesta deducció no pot excedir el 30 per 100 de la base imposable.

Article setanta-u

1. Els subjectes passius de l'impost sobre societats tenen dret a deduir de la quota líquida resultant de minorar la quota íntegra en l'import de les deduccions per doble imposició i, si s'escau, de les bonificacions a què es refereix l'article 25 de la Llei de l'impost sobre societats un percentatge de l'import de les quantitats que destinin a l'adquisició, conservació, reparació, restauració, difusió i exposició de béns declarats d'interès cultural, en les condicions que s'assenyalin per reglament.

2. En l'impost sobre societats, es consideren partides deduïbles dels rendiments íntegres obtinguts, als efectes de determinar les bases imposables, les donacions pures i simples de béns que formin part del patrimoni històric espanyol, realitzades en les condicions a què es refereix l'article 70.2. La quantia de la deducció no pot excedir el 30 per 100 de la base imposable.

Article setanta-dos

1. Queden exemptes del pagament de l'impost sobre el luxe i de l'impost sobre el tràfic d'empreses les adquisicions de les obres d'art sempre que els seus autors visquin en el moment de la transmissió.

2. Queden exemptes de qualsevol tribut les importacions de béns mobles que siguin inclosos en l'Inventari o declarats d'interès cultural de conformitat amb els articles 26.3 i 32.3, respectivament. La sol·licitud presentada a aquest efecte pels propietaris, en el moment de la importació, té efectes suspensius del deute tributari.

Article setanta-tres

El pagament del deute tributari de l'impost sobre successions, de l'impost sobre el patrimoni i de l'impost sobre la renda de les persones físiques es pot fer mitjançant el lliurament de béns que formin part del patrimoni històric espanyol, en la forma que es determini per reglament.

Article setanta-quatre

Les valoracions necessàries per a l'aplicació de les mesures de foment que estableix aquest títol, les ha d'efectuar en tot cas la Junta de Qualificació, Valoració i Exportació de Béns del Patrimoni Històric Espanyol, en els termes i de conformitat amb el procediment que es determini per la via reglamentària. En el supòsit de l'article anterior, aquestes valoracions no vinculen l'interessat, que pot optar pel pagament en metàl·lic.

TÍTOL IX

De les infraccions administratives i les seves sancions*Article setanta-cinc*

1. L'exportació d'un bé moble integrant del patrimoni històric espanyol que es realitzi sense l'autorització prevista a l'article 5 d'aquesta Llei, constitueix delictes o, si s'escau, infracció de contraban, de conformitat amb la legislació en aquesta matèria. Són responsables solidaris de la infracció o delictes comès totes les persones que hagin intervingut en l'exportació del bé i aquelles altres que per la seva actuació o omisió, dolosa o negligent, l'hagin facilitat o fet possible.

2. La fixació del valor dels béns exportats il·legalment l'ha de fer la Junta de Qualificació, Valoració i Exportació de Béns del Patrimoni Històric Espanyol, que depèn de l'Administració de l'Estat, la composició i funcions de la qual s'han d'establir per la via reglamentària.

Article setanta-sis

1. Llevat que siguin constitutius de delictes, els fets que a continuació s'esmenten constitueixen infraccions administratives que se sancionen de conformitat amb el que disposa aquest article:

a) L'incompliment per part dels propietaris o dels titulars de drets reals o els posseïdors dels béns de les disposicions contingudes en els articles 13, 26.2, 4 i 6, 28, 35.3, 36.1 i 2, 38.1, 39.44, 51.2 i 52.1 i 3.

b) La retenció il·lícita o el dipòsit indegut de documents, segons el que disposa l'article 54.1.

c) L'atorgament de llicències per a la realització d'obres que no compleixi el que disposa l'article 23.

d) La realització d'obres en llocs històrics o zones arqueològiques sense l'autorització exigida per l'article 22.

e) La realització de qualsevol mena d'obra o intervenció que contravingui al que disposen els articles 16, 19, 20, 21, 25, 37 i 39.

f) La realització d'excavacions arqueològiques o altres obres il·lícites a què es refereix l'article 42.3.

g) L'enderroc, desplaçament o remoció il·legals de qualsevol immoble afectat per un expedient de declaració de bé d'interès cultural.

h) L'exportació il·legal dels béns a què fan referència els articles 5 i 56.1 d'aquesta Llei.

i) L'incompliment de les condicions de retorn fixades per a l'exportació temporal legalment autoritzada.

j) L'exclusió o eliminació de béns del patrimoni documental i bibliogràfic que contravingui al que disposa l'article 55.

2. Quan la lesió al patrimoni històric espanyol ocasionada per les infraccions a què es refereix l'apartat anterior sigui valorable econòmicament, la infracció se sanciona amb una multa de l'import fins al quàdruple del valor del dany causat.

3. En els altres casos s'imposen les sancions següents:

A) Multa de fins a 10.000.000 de pessetes en els supòsits a) i b) de l'apartat 1.

B) Multa de fins a 25.000.000 de pessetes en els supòsits c), d), e) i f) de l'apartat 1.

C) Multa de fins a 100.000.000 de pessetes en els supòsits g), h), i) i j) de l'apartat 1.

Article setanta-set

1. Les sancions administratives requereixen la tramitació d'un expedient amb audiència de l'interessat per fixar els fets que les determinin i han de ser proporcionals a la seva gravetat, a les circumstàncies personals del san-

cionat i al perjudici causat o que pugui haver-se causat al patrimoni històric espanyol.

2. Les multes que s'imposin a diferents subjectes com a conseqüència d'una mateixa infracció tenen caràcter independent entre si.

Article setanta-vuit

Les multes de fins a 25.000.000 de pessetes són imposades pels organismes competents per a l'execució d'aquesta Llei. Les d'una quantia superior a 250.000.000 de pessetes són imposades pel Consell de Ministres o els consells de Govern de les comunitats autònomes.

Article setanta-nou

1. Les infraccions administratives contra el que disposa aquesta Llei prescriuen al cap de cinc anys d'haver-se comès, llevat de les contingudes en els apartats g), h), i) i j) de l'article 76.1, que prescriuen al cap de deu anys.

2. En tot el que no preveu aquest títol és aplicable del capítol II del títol VI de la Llei de procediment administratiu.

DISPOSICIONS ADDICIONALS

Primera.—Els béns que amb anterioritat hagin estat declarats historicoartístics o inclosos a l'Inventari del patrimoni artístic i arqueològic d'Espanya passen a tenir la consideració i a denominar-se béns d'interès cultural; els mobles que hagin estat declarats inclosos al Tresor o inclosos a l'Inventari del patrimoni historicoartístic tenen la condició de béns inventariats de conformitat amb l'article 26 d'aquesta Llei, sense perjudici de la seva possible declaració expressa com a béns d'interès cultural. Tots aquests queden sotmesos al règim jurídic que per a aquests béns estableix aquesta Llei.

Segona.—També es consideren d'interès cultural i queden sotmesos al règim que preveu aquesta Llei els béns a què es contrauen els decrets de 22 d'abril de 1949, 571/1963 i 499/1973.

Tercera.—1. Els documents de l'Inventari del patrimoni artístic i arqueològic d'Espanya s'han d'incorporar al Registre General a què es refereix l'article 12 d'aquesta Llei.

2. Els documents de l'Inventari del tresor artístic nacional s'han d'incorporar a l'Inventari general de béns mobles que preveu l'article 26.

3. Així mateix, els documents propis del Cens guia d'arxius s'han d'incorporar al Cens del patrimoni documental, i els del Catàleg general del tresor bibliogràfic passen al Catàleg col·lectiu.

4. La Direcció General de Belles Arts i Arxius ha de procedir a la integració dels documents a què es refereixen els apartats precedents en el termini d'un any a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

Quarta.—L'exigència a què es refereix l'article 69.2 d'aquesta Llei també obliga els titulars dels béns assenyalats a l'article 6.j) de la Llei 50/1977, del 14 de novembre, sobre mesures urgents de reforma fiscal, per beneficiar-se de l'exempció que s'hi preveu. La mateixa exigència s'incorpora a les establertes en el Reial decret 1382/1978, de 2 de juny, en el qual la referència a l'Inventari continguda a l'article 2 queda suprimida.

Cinquena.—Queden subjectes a tot el que disposa aquesta Llei tots els béns mobles i immobles que formin part del patrimoni nacional i es puguin incloure en l'àmbit de l'article 1, sense perjudici de la seva afectació i règim jurídic propi.

Sisena.—El Govern ha de negociar en els corresponents acords, convenis i tractats internacionals clàusules tendents a reintegrar al territori espanyol els béns culturals que hagin estat exportats il·legalment.

Setena.—Sense perjudici del que disposa aquesta Llei, les administracions a les quals correspon la seva aplicació també estan subjectes als acords internacionals vàlidament subscrits per Espanya. L'activitat d'aquestes administracions també ha d'estar encaminada al compliment de les resolucions i recomanacions que, per a la protecció del patrimoni històric, adoptin els organismes internacionals dels quals Espanya sigui membre.

Vuitena.—L'acceptació de donacions, herències o llegats a favor de l'Estat, encara que s'assenyali com a beneficiari algun altre òrgan de l'Administració, relatius a tota classe de béns que constitueixin expressió o testimoni de la creació humana i tinguin un valor cultural, o bé siguin de caràcter històric, artístic, científic o tècnic, correspon al Ministeri de Cultura, entenent-se acceptada l'herència a benefici d'inventari.

També correspon a aquest Ministeri acceptar donacions anàlogues en metàl·lic que s'efectuïn amb la finalitat específica i concreta d'adquirir, restaurar o millorar algun d'aquests béns. L'import d'aquesta donació s'ha d'ingressar al Tresor públic i genera crèdit en el concepte corresponent del pressupost del Ministeri de Cultura.

El Ministeri de Cultura ha d'informar el Ministeri d'Economia i Hisenda de les donacions, herències o llegats que s'acceptin de conformitat amb el que disposen els paràgrafs anteriors.

DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

Primera.—Mentre no s'elaborin les normes necessàries per al desplegament i l'aplicació d'aquesta Llei, s'entenen vigents les de rang reglamentari que regulen el patrimoni historicoartístic, biblioteques i museus, en tot el que no contravingui al que s'hi disposa.

Segona.—En el termini d'un any a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el Govern, a proposta del Ministeri de Cultura, ha de dictar el Reglament d'organització, funcionament i personal dels arxius, biblioteques i museus de titularitat estatal, així com dels serveis tècnics o docents relacionats amb aquests o amb les activitats que són competència de l'Administració de l'Estat en la protecció del patrimoni històric espanyol.

Tercera.—Els qui a l'entrada en vigor d'aquesta Llei siguin propietaris, posseïdors o tenidors d'alguns dels béns a què es refereixen els articles 26 i 53 d'aquesta Llei disposen del termini d'un any per comunicar l'existència dels béns a l'Administració competent. En aquest cas, la comunicació ha de determinar l'exempció, en relació amb aquests béns, de qualssevol impostos o gravàmens no satisfets amb anterioritat, així com de qualsevol responsabilitat davant la Hisenda pública o els altres òrgans de l'Administració per incompliments, sancions, recàrrecs o interessos de demora.

Quarta.—El Govern, a proposta dels ministeris d'Economia i Hisenda i Cultura, ha de desplegar, per la via reglamentària, les condicions per a l'exempció a què es refereix l'anterior disposició transitòria, i també ha de regular l'abast i els supòsits en què sigui procedent la revaloració de les obres a efectes fiscals.

Cinquena.—En els deu anys següents a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el que disposa l'article 28.1 de la mateixa Llei s'entén referit als béns mobles que integren el patrimoni històric espanyol en possessió de les institucions eclesiàstiques.

Sisena.—1. La tramitació i els efectes dels expedients sobre declaració de béns immobles de valor historicoartístic incoats amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta Llei es regeixen per la normativa en virtut de la qual han estat iniciats, però la seva resolució s'ha d'efectuar en tot cas mitjançant reial decret, i d'acord amb les categories previstes a l'article 14.2 d'aquesta Llei.

2. En els conjunts històrics ja declarats que disposin d'un pla especial de protecció o d'un altre instrument de

planejament de l'àrea afectada per la declaració, aprovat amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, l'autorització d'obres es regeix pel que disposa l'article 20.3 fins que no s'hagi obtingut de l'Administració competent l'informe favorable sobre l'instrument de planejament a aplicar. A aquests efectes, s'entén emès l'informe favorable transcorregut un any des de la presentació del pla sense que se n'hagi dictat una resolució expressa.

Setena.—En el termini de cinc anys a partir de l'entrada en vigor de la Llei, els responsables de la instal·lació han de retirar la publicitat comercial, així com els cables i les conduccions a què es refereix l'article 19.3.

Vuitena.—Els paratges pintorescos a què es refereix la disposició transitòria de la Llei 15/1975, de 2 de maig, d'espais naturals protegits, mentre no siguin reclassificats de conformitat amb la seva disposició final, conserven la condició de béns d'interès cultural.

DISPOSICIÓ FINAL

1. S'autoritza el Govern per dictar, a més de les disposicions reglamentàries expressament previstes en aquesta Llei, les que siguin necessàries per al seu compliment.

2. Així mateix, el Govern està autoritzat per procedir per la via reglamentària a l'actualització de la quantia de les multes que es fixen a l'article 76 d'aquesta Llei, sense que els percentatges dels increments que s'estableixin per aquesta via puguin ser superiors, en cap cas, a l'índex oficial del cost de la vida.

3. La Llei de pressupostos generals de l'Estat pot determinar anualment les fórmules d'actualització de la base imposable i dels tipus de gravamen de la taxa per exportació a què es refereix l'article 30.

4. També s'autoritza el Govern perquè, a iniciativa del Ministeri de Cultura i a proposta del Ministeri de l'Interior, disposi la creació en els cossos i forces de seguretat de l'Estat d'un grup d'investigació format per personal especialitzat en les matèries que són objecte d'aquesta Llei i destinat a perseguir les seves infraccions.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

1. Queden derogats la Llei de 7 de juliol de 1911 sobre excavacions arqueològiques; el Reial decret llei de 9 d'agost de 1926 sobre protecció, conservació i acreixement de la riquesa artística; la Llei de 13 de maig de 1933 sobre defensa, conservació i acreixement del patrimoni històric artístic; la Llei de 22 de desembre de 1955 sobre conservació del patrimoni històric artístic; el Decret 1641/1959, de 23 de setembre, sobre exportació d'objectes de valor i interès arqueològic o artístic i d'imitacions o còpies, i la Llei 26/1972, de 21 de juny, sobre defensa del tresor documental i bibliogràfic de la Nació, llevat de les disposicions relatives al Centre Nacional del Tresor Documental i Bibliogràfic, les quals, no obstant això, tenen d'ara endavant rang reglamentari, i el Reial decret 2832/1978, de 28 d'octubre, sobre l'1 per 100 cultural.

2. Així mateix, queden derogades totes les disposicions que s'oposin al que estableix aquesta Llei.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Palau de la Zarzuela, Madrid, 25 de juny de 1985.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
FELIPE GONZÁLEZ MÁRQUEZ

(Aquesta Llei s'inclou tenint en compte la Correcció d'errors publicada al «BOE» 296, d'11-12-1985.)